

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce

J. H.

zastoupen Mgr. Marcelem Labounkem, advokátem se sídlem
Rožnov pod Radhoštěm, Meziříčská 774

proti

Ministerstvo vnitra

žalovanému

se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 28. 4. 2014,
č. KM-17-10/PK-2014

takto:

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž ministr vnitra ve věcech služebního poměru (dále jen „žalovaný“) změnil výrok rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ve věcech služebního poměru ze dne 20. 12. 2013, č.j. OSZ-131827-36/D-Br-2013, takto: „Podle § 116, § 117 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění ke dni 31. 12. 2006 (dále jen „zákon č. 186/1992 Sb.“), přiznal dnem 1. 1. 2007 příspěvek za službu ve výši 8.786,-Kč měsíčně.
2. Podle § 225 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění rozhodném, (dále „zákon č. 361/2003 Sb.“ či „služební zákon“), se příspěvek za službu ve výši 8.786,-Kč měsíčně považuje od 1. 1. 2007 za výsluhový příspěvek podle služebního zákona. Podle § 160 odst. 2 služebního zákona, výplata výluhového příspěvku nenáleží od 3. 1. 2007 do 2. 11. 2007.
3. Podle § 159 služebního zákona od 1. 1. 2008 zvyšují výsluhový příspěvek náležející ve výši 8.786,-Kč měsíčně o 1,5 %, tj. o 132,-Kč, celkem 8.918,-Kč měsíčně.
4. Podle § 159 služebního zákona od 1. 1. 2009 zvyšují výsluhový příspěvek náležející ve výši 8.918,-Kč měsíčně o 2,2 %, tj. o 197,-Kč, celkem 9.155,-Kč měsíčně.
5. Podle § 159 služebního zákona od 1. 1. 2011 zvyšují výsluhový příspěvek náležející ve výši 9.155,-Kč měsíčně o 1,95 %, tj. o 178,-Kč, celkem 9.293,-Kč měsíčně.
6. Podle § 159 služebního zákona od 1. 1. 2012 zvyšují výsluhový příspěvek náležející ve výši 9.293,-Kč měsíčně o 0,8 %, tj. o 75,-Kč, celkem 9.368,-Kč měsíčně.
7. Podle § 159 služebního zákona od 1. 1. 2013 zvyšují výsluhový příspěvek náležející ve výši 9.368,-Kč měsíčně o 0,45 %, tj. o 43,-Kč, celkem 9.411,-Kč měsíčně.
8. Za dobu od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2013 přiznávám doplatek výluhového příspěvku ve výši 145.142,-Kč.“

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného

9. Žalobce v žalobě namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný změněným výrokem žalobou napadeného rozhodnutí vypustil poslední odstavec z předchozího rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž bylo uvedeno, že příspěvek náleží konkrétně žalobci. Dovodil tak, že z žalobou napadeného rozhodnutí není jasné, komu byl příspěvek přiznán.
10. Správním orgánům vytkl, že se nevypořádaly s jeho návrhem ze dne 22. 4. 2013, v němž požadoval, aby správní orgány rozhodly o jeho příspěvku za službu ode dne 1. 1. 2007 ve správné výši. Uvedl, že srážkou daně měla být zdaněna jen dlužná částka příspěvku náležející mu až od ledna 2011, jelikož ustanovení o srážkové dani ve výši 15 % v předchozím období neplatilo a nelze jej aplikovat se zpětnou platností. Správnímu orgánu I. stupně vytkl, že se nikterak uvedeným návrhem nezabýval, když mu byl celý doplatek nezákonně zdaněn, tj. i za období od počátku roku 2007 do 2010, neboť mu byla v lednu 2014 vyplacena nižší než rozhodnutím přiznaná částka.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

11. Dále žalobce sporoval výši správními orgány vyčísleného doplatku výluhového příspěvku. Správná výše doplatku měla, dle jeho výpočtů, za rok 2007 činit částku ve výši 3.749,-Kč; za rok 2008 částku ve výši 22.836,-Kč; za rok 2009 částku ve výši 23.820,-Kč; za rok 2010 částku ve výši 23.820,-Kč; za rok 2011 částku ve výši 20.232,-Kč; za rok 2012 částku ve výši 20.388,-Kč; za rok 2013 částku ve výši 20.484,-Kč. Celkový správně vyčíslený doplatek tak měl činit 135.329,-Kč.
12. Žalovanému s poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č.j. 3 Ans 4/2013 – 37, vytkl, že v rozporu s § 170 služebního zákona nezákonně vyplnil mezeru v zákoně aplikací správního řádu, když odstavec v rozhodnutí správního orgánu I. stupně týkající se nároku na úroky z prodlení prohlásil za nicotný. Dle názoru žalobce nevyplývá-li z ustanovení § 171 služebního zákona, že by se na řízení ve věcech služebního poměru vztahovalo právo na výplatu úroků z prodlení, měl žalovaný tuto mezeru v právu vyplnit a o nároku na úroky z prodlení rozhodnout. V této souvislosti odkázal na odbornou literaturu, která mezery v právu řeší pomocí *analogie iuris* použitím občanskoprávní úpravy úroků z prodlení.
13. Rovněž namítal, že odůvodnění žalovaného týkající se charakteru výsluhového příspěvku (str. 11 a 12) je nesrozumitelné a zmatené. Žalovanému vytkl, že nepochopil nález Ústavního soudu publikovaný pod č. 107/1996 Sb., ani rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2013, č.j. 7 A 164/2010 – 34, neboť výsluhový příspěvek je nabytým majetkem dle čl. 1 Protokolu č. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Odmítl, že by příspěvek byl sociální či jinou dávkou obdobného charakteru, související s ukončením služebního poměru. Na podporu svých tvrzení poukázal na § 10 odst. 9 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů a na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva v případě *Buchen vs. Česká republika* ze dne 22. 11. 2002, stížnost č. 36541/97. Shrnl, že na příspěvek mu vznikl nárok ze zákona, a jelikož mu tento nebyl vyplácen včas a ve správné výši, vznikl mu nárok na úroky z prodlení z dlužné částky ve smyslu § 246 až § 260 ve spojení s § 256 odst. 1 zák. č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění rozhodném (dále jen „zákoník práce“).
14. Nesouhlasil s aplikací § 225 a § 160 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., v jeho věci, jelikož nebyl ve služebním poměru u bezpečnostního sboru ve smyslu uvedeného zákona; neměl uzavřenu pracovní či služební smlouvu; nepobíral služební příjem; jeho nadřízeným nebyl služební funkcionář bezpečnostního sboru.
15. Namítal nesrozumitelnost odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na str. 7 (poslední odstavec a na str. 9 (první a poslední odstavec). V prvním případě odmítl, že by v řízení použil tvrzení, že již není příslušníkem Policie ČR. Ve druhém případě nesouhlasil s tím, že by vznesl námitku proti *valorizaci* výsluhového příspěvku. Dále na str. 15 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí spatřoval nesrozumitelnost ve vyčíslení vyplacené částky za období od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2013, když žalobci byla vyplacena částka 495.320,-Kč namísto v rozhodnutí uvedené výše 535.052,-Kč; za příslušné období měla být žalobci dle nového rozhodnutí žalovaného vyplacena částka 680.194,-Kč, když mu správně měla být po zdanění vyplacena výše 630.649,-Kč.
16. Nesouhlasil s označováním zákona č. 186/1992 Sb., správními orgány za „starý“ zákon a zákona č. 361/2003 Sb., za „nový“ zákon. Takovéto označování měl za nezákonné, jelikož zákon č. 361/2003 Sb., nenahradil zákon č. 186/1992 Sb. Navíc takovéto označení pak bylo zneužito při výkladu pravé a nepravé retroaktivity.

17. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a věc vrátil k dalšímu řízení.
18. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 27. 8. 2014 odmítl veškeré žalobní námitky. Zdůraznil, že označení zákona č. 186/1992 Sb., správními orgány za „starý“ zákon a zákona č. 361/2003 Sb., za „nový“ zákon je přípustnou tzv. legislativní zkratkou. Vysvětlil, že dle § 225 zákona č. 361/2003 Sb., příspěvky za službu přiznané dle zákona č. 186/1992 Sb., byly postaveny na roveň výluhovým příspěvkům, jejichž režim stavoví zákon č. 361/2003 Sb.
19. Žalovaný považoval tvrzení žalobce, že doplatek výsluhového příspěvku má být zdaněn srážkovou daní jen za období od 1. 1. 2011 za rozporné se zákonem č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu, ve znění rozhodném, neboť s účinností od 1. 1. 2011 byla odstraněna výjimka, podle níž výsluhový příspěvek nepodléhal zdanění daní z příjmu (§ 4 písm. o) zákona č. 586/1992 Sb.). Tímto došlo ke zdanění výsluhového příspěvku příslušníků bezpečnostních sborů zvláštní sazbou daně z příjmu ve výši 15 % dle § 36 odst. 2 písm. v) zákona č. 586/1992 Sb. Jelikož ve smyslu § 5 odst. 1, 4 zákona č. 586/1992 Sb., nelze výsluhový příspěvek považovat za příjem ze závislé činnosti ani funkční požitek, je zahrnován do základu daně za období, ve kterém byl vyplacen. Odkázal na stanovisko k této problematice, jež si nechal vypracovat Ministerstvem financí. Ze stanoviska jednoznačně vyplynulo, že výsluhové příspěvky vyplacené poplatníku po 1. 1. 2011 budou podléhat dani z příjmu fyzických osob vybírané zvláštní sazbou dle § 36 zákona o daních z příjmu. Tudíž celý doplatek výluhového příspěvku, který byl žalobci vyplacen v lednu 2014, byl řádně zdaněn.
20. Nesouhlasil s námitkou žalobce, že mu svědčí nárok na úroky z prodlení z doplatku výsluhového příspěvku. Konstatoval, že úroky z prodlení nejsou veřejnoprávním nárokem podle služebního zákona, čímž je nelze přiznat jako „příslušenství“ k doplatku výsluhového příspěvku. Zdůraznil, že vztahy vzniklé na základě služebního poměru nejsou vztahy občanskoprávní. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č.j. 3 Ans 4/2013 – 37.
21. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.
22. Žalobce v replice ze dne 29. 9. 2014 nesouhlasil s obsahem stanoviska Ministerstva financí, jelikož se nezabývalo dlužnými částkami výsluhových příspěvků před účinností zákona č. 361/2003 Sb.

III.

Obsah správního spisu

23. Správní orgán I. stupně rozhodl dne 20. 12. 2013 dle § 116 a § 117 zákona č. 186/1992 Sb., tak, že žalobci přiznal dnem 1. 1. 2007 příspěvek za službu ve výši 8.786,-Kč měsíčně. Podle § 225 zákona č. 361/2003 Sb., konstatoval, že přiznaný příspěvek za službu je ke dni 1. 1. 2007 považován za výsluhový příspěvek. Dle § 160 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., uvedl, že výplata služebního příspěvku žalobci nenáleží od 3. 1. 2007 do 2. 11. 2007. Následně zvýšil částku výsluhového příspěvku ode dne 1. 1. 2008 na 8.918,-Kč měsíčně; ode dne 1. 1. 2009 na 9.155,-Kč měsíčně; ode dne 1. 1. 2011 na 9.293,-Kč měsíčně; ode dne 1. 1. 2012 na 9.368,-Kč měsíčně; ode dne 1. 1. 2013 na 9.411,-Kč měsíčně. Dále žalobci nepřiznal úroky z prodlení jako příslušenství k výsluhovému příspěvku ve výši 145.142,-Kč. Poslední věta ve výroku rozhodnutí obsahovala celé jméno, datum narození a adresu žalobce. Správní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí vysvětlil, že služební poměr žalobce skončil ke dni 31. 12. 2006, čímž mu vznikl nárok na příspěvek za službu. Výše příspěvku byla vypočtena dle § 117 odst. 1, 2 zákona č. 186/1992 Sb., z jeho celkové doby služby, tj. za dobu 15 let; z 25 % posledního hrubého měsíčního služební příjmu ve výši 35.142,-Kč, tj. 8.786,-Kč. S ohledem na souběh nároku na výplatu výsluhového příspěvku s nárokem na výplatu dávek nemocenské péče, byly zohledněny dávky nemocenské péče vyplacené žalobci v období od 3. 1. 2007 do 31. 1. 2007 ve výši 13.891,-Kč (viz potvrzení Správy Severomoravského kraje Policie České republiky ze dne 12. 2. 2007, č.j. PSM-20-21/FPO-2007). Doplatek výsluhového příspěvku za dobu od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2013 vyčíslil na 145.142,-Kč. S poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Ans 4/2013 – 37 konstatoval, že ve věci nelze přiznat úroky z prodlení dle požadavku v podání žalobce ze dne 22. 4. 2013. Vysvětlil, že zákon č. 361/2007 Sb., nestanoví pro případ prodlení s výplatou výsluhového příspěvku správnímu orgánu povinnost uhradit úroky z prodlení. Jak příspěvek za službu, tak výsluhový příspěvek označil za dávky sociálního charakteru. Přičemž v oblasti sociálních dávek není s jejich zpětným přiznáním spojen nárok na úroky z prodlení. Ke zdanění výsluhového příspěvku uvedl, že postupoval v souladu se změnou zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, zákonem č. 346/2010 Sb., již byla s účinností od 1. 1. 2011 odstraněna výjimka, podle které výsluhové náležitosti nepodléhaly zdanění (viz § 4 písm. o) zákona č. 586/1992 Sb.). Dovodil pak, že příslušný odbor správního orgánu I. stupně je plátcem daně, tudíž je povinen při výplatě provést srážku daně a odvést ji místně příslušnému správci daně..

24. Žalovaný k odvolání žalobce rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobou napadeným rozhodnutím změnil. V odůvodnění žalovaný s odkazem na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2012, č.j. 6 Ca 266/2008 – 68, jímž bylo zrušeno předchozí rozhodnutí v dané věci, uvedl, že správní orgán I. stupně správně ve věci aplikoval zákon č. 361/2003 Sb. Taktéž odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2009, č.j. 4 Ads 105/2009 – 54, ze dne 22. 10. 2009, č.j. 3 Ads 76/2009 – 51, a ze dne 25. 2. 2010, č.j. 4 Ads 98/2009 – 55, v nichž se soud vyjádřil k novým pravidlům pro zvyšování výsluhových příspěvků přiznaných dle předchozí právní úpravy. Konstatoval, že na základě § 225 zákona č. 361/2003 Sb., byl zaveden jednotný právní režim pro příspěvky za službu původně přiznané a poskytované na základě předchozího zákona a pro výsluhové příspěvky přiznané dle zákona č. 361/2003 Sb. Odmítl námitku žalobce, že se na něj nemůže vztahovat nový zákon č. 361/2003 Sb., neboť již není příslušníkem Policie České republiky. Žalobci tak byl s ohledem na jeho služební poměr a splnění podmínek dle § 117 zákona č. 186/1992 Sb., s účinností od 1. 1. 2007 dle § 225 zákona č. 361/2003 Sb., změněn příspěvek za službu na výsluhový příspěvek. Uvedl, že se v daném případě jedná o dovolenou tzv. nepravou retroaktivitu. Rozhodnutí Evropského soudu ve věci Bucheň vs Česká republika označil za nepřiléhavé pro odlišnost skutkového stavu nyní posuzované věci. K odvolací námitce nezákonného zdanění přiznaného příspěvku žalovaný konstatoval, že v období od 1. 1. 2000 do 31. 12. 2010 zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, řadil výsluhový příspěvek mezi příjmy osvobozené od daně z příjmu fyzických osob (dle § 4 odst. 1 písm. o) zákona č. 586/1992 Sb.). S účinností od 1. 1. 2011 byla zákonem č. 346/2010 Sb., odstraněna výše uvedená výjimka a byla zavedena zvláštní sazba daně pro zdanění výsluhového příspěvku. K výtce nepřiznaných úroků z prodlení jako příslušenství k doplatku výsluhového příspěvku s poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, sp. zn. 3 Ans 4/2013 dovodil, že prodlení s výplatou výsluhového příspěvku nezakládá nárok na úroky z prodlení. Zdůraznil, že zákon č.

361/2003 Sb., nezakládá pravomoc služebního funkcionáře rozhodnout o úrocích z prodlení, proto měl rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž bylo rozhodnuto o nepřiznání úroků z prodlení žalobci za nicotný a z výrokové části rozhodnutí jej vypustil.

IV.

Posouzení žaloby

25. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
26. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.
27. Žaloba není důvodná.
28. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
29. Podle § 181 odst. 4 věta první zákona č. 361/2003 Sb., výrok obsahuje řešení otázky, která je předmětem rozhodování, ustanovení právního nebo služebního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení.
30. Podle § 225 zákona č. 361/2003 Sb., příspěvek za službu poskytovaný podle dosavadních právních předpisů se považuje za výsluhový příspěvek podle tohoto zákona, a to ve výši, v jaké náležel ke dni, který předcházel dni nabytí účinnosti tohoto zákona.
31. Žalobce nejprve namítal neúplnost výroku žalobou napadeného rozhodnutí, což spatřoval ve vypuštění posledního odstavce z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž byl žalobce označen jako osoba, které náleží přiznaná částka výsluhového příspěvku. Soud poukazuje na § 181 odst. 4 věta první zákona č. 361/2003 Sb., v němž jsou stanoveny obligatorní náležitosti výroku rozhodnutí vydaného na základě služebního zákona. Z uvedeného zákonného ustanovení nevyplývá, že by účastník řízení (jeho celé jméno a adresa) měl být jakožto příjemce příspěvku konkrétně zahrnut i ve výrokové části rozhodnutí. Žalovaný žalobce, kterého se žalobou napadené rozhodnutí přímo týká, řádně celým jménem, datem narození a adresou označil v záhlaví žalobou napadeného rozhodnutí; z napadeného rozhodnutí je tak zcela zřejmé, kdo je účastníkem řízení a vůči komu žalovaný ve věci rozhodl, tj. komu byl příspěvek přiznán. Výtku žalobce, že po vypuštění posledního odstavce výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaným není jasné, komu byl příspěvek přiznán, tak soud shledal jako ryze účelovou.
32. Soud nesouhlasí ani s žalobní námitkou nesprávné aplikace § 160 a § 225 zákona č. 361/2003 Sb., v dané věci. Žalobce se domníval, že tím, že mu byl přiznán nárok na příspěvek za službu dle § 117 zákona č. 186/1992 Sb., tj. před nabytím účinnosti zákona č. 361/2003 Sb., je třeba i nadále pokračovat v přiznávání jeho příspěvku za službu dle zákona č. 186/1992 Sb. Shodně se žalovaným soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č.j. 6 Ads 31/2012 – 22, v němž byla posuzována shodná právní otázka. Nejvyšší správní soud jednoznačně konstatoval, že ustanovením § 225 zákona č. 361/2003 Sb., byl zaveden jednotný právní režim jak pro příspěvky za službu původně přiznané zákonem č. 186/1992 Sb., tak pro výsluhové příspěvky dle zákona č. 361/2003 Sb., a v bodě [18] shrnul, že: „.... Od 1. 1. 2007 je tak jejich režim sjednocen a podroben výlučně zákonu o služebním poměru. ... Stěžovatel proto spadá pod rozsah zákona o služebním

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

poměru tím, že mu jako bývalému příslušníku Policie ČR vznikl nárok a byl přiznán příspěvek za službu, který je s účinností od 1. 1. 2007 považován za výsluhový příspěvek. Od téhož okamžiku se na něho vztahuje i (nový) zákon o služebním poměru, byť to pro něj nemusí být natolik finančně výhodné. Vzhledem k výslovnému znění § 225 zákona o služebním poměru jiný závěr není možný, neboť jak již správně uvedl soud prvního stupně, zákonem o služebním poměru byl zákon č. 186/1992 Sb. zrušen. ...“ . Taktéž se Nejvyšší správní soud v bodě [31] citovaného rozsudku vyjádřil k aplikaci § 160 zákona č. 361/2003 Sb., když uvedl: „ ... protože nabytím účinnosti zákona o služebním poměru došlo k transformaci příspěvku za službu v souladu s cit. ustavením, dopadá na stěžovatele rovněž ustanovení § 160 odst. 2 zákona o služebním poměru (stěžovatel nesprávně cituje ustanovení § 169 odst. 2 zákona o služebním poměru) ohledně souběhu výsluhového příspěvku s dávkami nemocenské péče. ...“ . Citované rozhodnutí lze plně vztáhnout i na nyní posuzovaný případ, když právní závěry v něm obsažené nebyly doposud překonány. Přičemž jak je patrné i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný byl s výše uvedeným judikátem obeznámen a na věc jej přílehavě aplikoval. Soud pro stručnost odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (na stranách 6 až 8), kde žalovaný vysvětlil, že byť žalobci skončil služební poměr dne 31. 12. 2006 a byl mu přiznán příspěvek za službu dle § 117 zákona č. 186/1992 Sb., došlo s účinností od 1. 1. 2007 v souladu s § 225 zákona č. 361/2003 Sb., ke změně jeho příspěvku na výsluhový příspěvek v režimu zákona č. 361/2003 Sb.

33. Žalobce dále namítal nezákonnost zdanění doplatku výsluhového příspěvku za období roku 2007 do 2010 dle § 36 odst. 2 písm. v) zákona č. 586/1992 Sb., a v této souvislosti správním orgánům vytkl jako zjevnou nesrovnalost rozdíl mezi výší rozhodnutím přiznaného a následně vyplaceného výsluhového příspěvku. Soud z napadených správních rozhodnutí nezjistil, za jaké období ani v jaké výši žalovaný zdanil žalobci přiznané částky výsluhového příspěvku. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí (str. 15) ohledně konkrétního výpočtu doplatku výsluhového příspěvku odkázal na listinu - přehled vyplacených a náležejících částek výsluhového příspěvku žalobci. Soud z tohoto přehledu, jenž je součástí správního spisu, zjistil, že zde uvedený výpočetní mechanismus neobsahuje žádné odečtení srážkové daně a přitom je celková správními orgány vyčíslená částka doplatku shodná s částkou uvedenou i v žalobou napadeném rozhodnutí. S tímto zjištěním soudu zcela koresponduje i odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů, v nichž bylo uvedeno, že srážková daň bude odvedena až při výplatě přiznaného doplatku výsluhového příspěvku. Soud tedy shrnuje, že v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný žádnou daň žalobci z přiznaných částek výsluhového příspěvku nesrazil. Pokud tedy žalobce nesouhlasil s výší správním orgánem sražené daně z částky přiznané mu na základě žalobou napadeného rozhodnutí, měl postupovat dle § 237 zákona č. 218/2009 Sb., daňový řád, jenž obsahuje instrument zajišťující ochranu poplatníka vůči plátcí daně při správě daně vybírané srážkou. Daňový řád zde totiž umožňuje osobě, jejíž příjmy jsou přímo podrobeny dani, aby v případě existence pochybností o správnosti sražené nebo vybrané daně podal stížnost na postup plátce daně k příslušnému správci daně. Soud tak má v tomto řízení námitky žalobce týkající se nezákonnosti a nesrozumitelnosti zdanění přiznaného výsluhového příspěvku za zcela nedůvodné. V této souvislosti soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2015, č. j. 9 Afs 307/2014 – 37, v němž se Nejvyšší správní soud ve věci stížnosti na postup plátce daně zabýval otázkou zákonnosti zdanění výsluhového příspěvku příslušníků bezpečnostních sil a konkrétně v bodě [37] rozhodnutí uvedl: „Zdanění výsluhových příspěvků se nevztahuje k nárokům

vzniklým před účinností zákona č. 346/2010 Sb., ale pouze k nárokům (tj. částkám určeným k výplatě) po 1. 1. 2011 a o nepřipustnou retroaktivitu se jednat nemůže.“

34. S ohledem na výše uvedené body tohoto rozsudku soud pouze podotýká, že žalovaný se s námitkami žalobce, jimiž směřoval proti nepřiznání příspěvku za službu dle zákona č. 186/1992 Sb.; zcela dostatečným způsobem vypořádal, když vysvětlil s odkazem na § 225 zákona č. 361/2003 Sb., že s účinností od 1. 1. 2007 nelze pokračovat v jeho přiznávání, neboť došlo k jeho transformaci na výsluhový příspěvek. Ohledně námitek žalobce proti zdanění přiznaného doplatku výsluhového příspěvku soud opakuje, že o zdanění příspěvku nebylo žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnuto, tudíž námitky žalobce proti zdanění příspěvku byly v dané věci zcela bezpředmětné. Nad to soud upozorňuje, že v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů bylo jednoznačně uvedeno, že ke zdanění přiznaného výsluhového příspěvku bude přistoupeno až v rámci jeho výplaty. Navíc správní orgány žalobci ve svých rozhodnutích podrobně predestřely své úvahy o tom, jakým způsobem ke zdanění žalobou napadeným rozhodnutím přiznané částky přistoupí.
35. Žalobce vytkl správním orgánům nesprávnou výši napadeným rozhodnutím přiznaného doplatku výsluhového příspěvku. V žalobě však žalobce nesporoval jednotlivé, správním orgánem přiznané částky výsluhového příspěvku za rozhodné období od roku 2007 do 2013 ani výši provedené valorizace příspěvků a ani výši již vyplacených částek výsluhového příspěvku. Žalobce však při svých výpočtech nesprávně za měsíc listopad roku 2007 počítal s částkou 8.204,-Kč nově stanoveného příspěvku namísto správné částky ve výši 8.201,-Kč; dále žalobce v rámci svých výpočtů za období od roku 2011 do 2013 snížil částky výsluhového příspěvku o 15 % srážkovou daň, čímž mu celková částka jím vypočteného doplatku (na str. 5 žaloby) ve výši 135.329,-Kč činila nižší sumu, než mu byla žalobou napadeným rozhodnutím přiznána. Žalovaný totiž, jak uvedeno již výše v bodu 33. rozsudku, do přiznané částky doplatku výsluhového příspěvku v žalobou napadeném rozhodnutí nikterak nepromítl srážkovou daň. Soud tudíž neshledal ve výpočtu doplatku výsluhového příspěvku ze strany správních orgánů pochybení.
36. Nepřiznání nároku na úroky z prodlení za opožděně doplacené výsluhové příspěvky považoval žalobce za rozporné s § 170 zákona č. 361/2003 Sb., neboť za situace, kdy takovýto nárok není právními předpisy upraven, bylo třeba vzniklou mezeru v právu vyplnit v souladu s *analogií iuris* a aplikovat občanskoprávní úpravu. Taktéž žalobce nesouhlasil s odkazem správních orgánů na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č.j. 3 Ans 4/2013 – 37, v dané věci. Soud naopak shodně se žalovaným má použití výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na nyní posuzovanou věc za zcela příléhavé a správné, byť Nejvyšší správní soud přezkoumával řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu, zabýval se zde problematikou přiznání úroků z prodlení z výsluhového příspěvku. Přičemž klíčové závěry Nejvyššího správního soudu týkající se posouzení charakteru výsluhového příspěvku a z toho plynoucích následků v podobě nepřiznání úroků z prodlení nebyly dosud judikturně překonány.
37. Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích jednoznačně a důsledně rozlišuje nárok na úroky z prodlení v případě doplatku služební příjmu od nároku na úroky z prodlení v případě doplatku výsluhového příspěvku. Zákon č. 361/2003 Sb., neupravuje institut úroků z prodlení s výplatami služební příjmu ani výsluhového příspěvku. Nejvyšší správní soud proto (například v rozhodnutí ze dne 21. 1. 2016, č.j. 6 As 75/2015 – 17), vysvětlil zastávané stanovisko tak, že vyšel z povahy služební příjmu jakožto odměny za vykonanou práci, proto pomocí *analogie iuris* dovodil jeho podobnost se

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

soukromoprávními peněžitými plněními. Nejvyšší správní soud totiž považoval za nespravedlivé, aby zaměstnancům v soukromé sféře za opožděnou výplatu mzdy náležely úroky z prodlení, zatímco příslušníkům bezpečnostních sborů nikoli. Příslušníkům bezpečnostního sboru tudíž nárok na úroky z prodlení s platbami služebního příjmu dovodil. Argumentace žalobce v žalobní námitce zcela koresponduje s právními názory Nejvyššího správního soudu týkající se právě přiznání nároku na úroky z prodlení v případě služebních příjmů příslušníků bezpečnostních sborů. Avšak ty nelze v případě výsluhových příspěvků akceptovat, neboť povaha výsluhového příspěvku je bližší sociální dávce než služebnímu příjmu. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 3. 10. 2013, č.j. 3 Ans 4/2013 – 37, k dávce výsluhového příspěvku dle služebního zákona uvedl následující: *„Ze smyslu zákonné úpravy a citované judikatury vyplývá, že výsluhový příspěvek má povahu takové sociální dávky jako například úmrtné, které je rovněž upraveno zákonem o služebním poměru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 6 Ads 95/2011 - 76, nebo náleží Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/07). V oblasti sociálních dávek se zpětným přiznáním dávky není spojen nárok na úroky z prodlení, neboť se nejedná o plnění soukromoprávní povahy. Pokud tedy sám zákon o služebním poměru nespojuje se zpětným vyplacením výsluhového příspěvku nárok bývalého příslušníka na úroky z prodlení, nejedná se o „mezery v právu“, jak se myslně domnívá stěžovatel, nýbrž o úmysl zákonodárce, respektující veřejnoprávní povahu sociálních dávek. ... Absence úpravy úroků z prodlení je naopak podle názoru Nejvyššího správního soudu pro sociální dávky příznačná a nárok na úroky z prodlení nelze v případě zpoždění s výplatou dávky dovozovat.“*. Tedy, jelikož zákon o služebním poměru nárok na úroky z prodlení v případě opožděné výplaty výsluhového příspěvku neupravuje ani jej judikatura analogicky nedovodila, žalobci jej nelze přiznat. Jak rovněž konstatoval Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí, žalovaný nemá pravomoc přiznat úrok z prodlení s výplatou výsluhového příspěvku ani o takové záležitosti vydat rozhodnutí. Soud tak má za to, že žalovaný postupoval správně, když v souladu s výše uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu vypustil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že nemá pravomoc o úrocích z prodlení u doplatku výsluhového příspěvku vydat rozhodnutí a řádně tento svůj krok v odůvodnění (str 13 – 14) žalobou napadeného rozhodnutí vysvětlil.

38. Soud dodává, že námitky žalobce, jimiž vytýká žalovanému nesrozumitelnosti a zmatenosti v odůvodnění jeho rozhodnutí na str. 11, 12 se týkají výhradně právního posouzení charakteru výsluhového příspěvku ve smyslu jeho podobnosti k sociální dávce. Přičemž žalovaný zde pouze citoval právní názory správních soudů, s nimiž však žalobce nesouhlasil. Taktéž se žalovaný správně vypořádal s odkazem žalobce na rozhodnutí ESLP ve věci *Bucheň proti České republice* (č. 36541/97), když uvedl, že rozhodnutí se týkalo jiné skutkové situace a nelze je v dané věci aplikovat, jelikož příslušný soud řešil problematiku diskriminačního postavení propuštěných vojáků v případě nároku na výplatu výsluhového příspěvku po dobu výkonu funkce soudce.
39. Soud shledal i námitku žalobce směřující proti nesrozumitelnosti na str. 7 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nedůvodnou. Žalobce namítal, že nikdy netvrdil, že již není příslušníkem Policie České republiky. Soud má za to, že žalovaný pouze přeformuloval žalobcovu tvrzení na str. 3 jeho odvolání ze dne 17. 2. 2014 o tom, že *„nikdy nevykonával službu jako příslušník bezpečnostního sboru podle zákona č. 361/2003 Sb.“*. K námitce zmatečnosti na str. 9 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí soud dává za pravdu žalobci, že v odvolání nespороval *valorizaci* výsluhového příspěvku. Nicméně v prvním odstavci na str. 9 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedené slovo

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

valorizace sice nebylo použito přiléhavě, nikterak jím však nedošlo k pozměnění smyslu textu žalovaného o odmítnutí aplikace rozhodnutí ESLP ve věci Bucheň proti České republice (č. 36541/97) v dané věci pro jeho odlišné skutkové okolnosti. Tedy přestože žalovaný nevhodně použil slovo *valorizace* v odůvodnění svého rozhodnutí, není toto pochybení takové intenzity, aby odůvodnilo zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, protože v jeho důsledku nebylo do právní sféry žalobce negativním způsobem definitivně zasaženo.

40. Námitku žalobce spočívající v nezákonnosti označování služebního zákona č. 186/1992 Sb., za „starý“ a zákona č. 361/2003 Sb., za „nový“ soud posoudil jako ryze účelovou. Soud je toho názoru, že se jedná o přípustnou legislativní zkratku, jež naopak učinila text odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí přehlednější a k žádnému zneužití výkladu pravé a nepravé retroaktivity ve věci v důsledku použitého pojmenování zákonů v dané věci nedošlo.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
42. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. ledna 2019

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.